

прочетатъ нѣкоя хубава книга, ще се въодушевятъ, и, слѣдъ като я прочетатъ, трѣгватъ и разправятъ налѣво и надѣсно, но слѣдъ 4—5 дена се връщатъ — нищо не останало. Туй не е ли сжщото, като когато те нахранятъ съ нѣкоя кокошка? Ти си уморенъ, гладенъ, отмалѣлъ, и, слѣдъ като изядешъ печената кокошка, казвашъ: „Азъ сега всичко мога да направя.“ Но слѣдъ 24 часа трѣбва друга печена кокошка. Кокошката е, която въ тебе може всичко да направи. Безъ кокошката ти нищо не можешъ да направишъ. Ще питамъ сега, при всички тѣзи книги, които сега сж написани, ако нѣмаше печена кокошка, какъ щѣхте да проявите вашето знание, вашата правда и вашата мъдростъ? И тогава въ васъ ще остане едно такова желание. Ще ви приведа единъ анекдотъ, разказъ. Въ древността, далечъ, единъ царъ ходилъ на ловъ, и, като не можалъ да намѣри никакъвъ ловъ, вижда една мечка съ своитѣ малки мечета. Вдигналъ той своя лжкъ и я убилъ. Явяватъ се тогава духоветѣ на гората и му казватъ: „Понеже ти уби тази мечка, и дѣцата ѝ сега ще умратъ прѣждеврѣменно, ти ще се оженишъ и ще ти се роди единъ синъ, който ще има мечи уши.“ Но на царя се струвало, че туй е само шегга. Обаче, станало и дѣйствително. Той се оженилъ и първиятъ му синъ ималъ мечешки уши. Синътъ, като наслѣдилъ прѣстола на баща си, срамъ го било и винаги си криелъ ушитѣ. И всѣки берберинъ, който ходилъ да го брѣсне, царътъ издавалъ смъртна присжда — и него „обрѣсвалъ.“ Тѣй че не била много завидна длѣжността на брѣснаритѣ при този царъ. Защото и тѣхъ ги „обрѣсвали“ по всичкитѣ правила. Обаче най-послѣ дошълъ единъ младъ, красивъ и привлѣкателенъ берберинъ, молилъ се на царя и казалъ: „Азъ никога нѣма да говоря за твоитѣ уши, нѣма да издамъ твоята тайна, и ще идвамъ всѣка седмица и ще те стрижа, и ти ще бждешъ свободенъ; само недѣй ми взима живота.“ Съгласилъ се този царъ. Обаче берберина почнало да го надува нѣщо, той искалъ да каже, че царътъ